

Po konfiskaci opravene vydání.

tramp

č. 7
KČ 1

- U nás je 140 cm sněhu.
- Nelej!
- No vážně, na dýlku.

— Kodl, ještě krok a sme tam.

Jolly a Tedouš:

Školní cvičení.

Výletní vzpomínky.

V neděli ráno v 5 hodin měli jsme nástup u sokolovny a šli sme na tramp. Pan bratr četař nás pochválil, že sme šli hezky v trojstupech a směli sme si za to zpívat. Nejdřív jsme zpívali „Lví silou vzletem sokolím“, ale při tom se stala nehoda. Náš pan bratr vůdce je tlustej a tak, chudák, zrovna když zpíval — „vzletem sokolím“ — zakopnul o kámen, který přes břicho neviděl a praštil sebou o zem. Zranil se vážně a byl odvezen nákladním autem domů. (Do ambulance se nevešel.) Pak sme zpívali tudletu pochodovou píseň „Ach, nejni tu, nejni“ a nakonec „Pásol Jano tri volí“. (Napsali V. J. Klafátz, Sv. J. Niklovaný a Edr. Beneš Palacký.)

Za těchto zpěvů došli jsme do Bráníka na nádraží a čekající na vlak, pojedli sme zatím chleba

s buřtem a zapili to kakaem z thermosek. Vlak přisupěl rychlostí $\frac{1}{2}$ km za tejdén a my nastoupili. Páni bratři vůdcové hráli s konduktérem mariáš a protože pan vrchní bratr vůdce udělal renonc a my se mu smáli, musili sme za trest jít pěšky za vlakem. To nám ovšem hrozně vadilo, protože každou chvíli sme zapomněli, že máme vlak před sebou a vrazili jsme do něj. Zpívali sme proto „B-o-ó-že př-e-é-d tvou v-e-éle-ébn-o-óštíí náá k-o-ól-e-é-na p-a-ád-a-á-me“ a taky sme na ty kolena vždycky padli. Tím ovšem získal vlak náskok téměř o 100 kroků a byli sme v Modřanech. Tam si vzpomněli páni bratři vůdcové, že sme měli jet parníkem a tak sme nastoupili zpáteční cestu do Bráníka na parník. Když sme došli zpátky, dozvěděli jsme se, že parníky dneska nejezdějí pro vysoký stav valuty a tak nezbyvalo nic jiného, než se sebrat a utíkat znova do Modřan na náš vlak. Ten však k největšímu úžasu už odjel. Spěchali jsme za ním a šťastně ho na Zbraslav dohonili. Tam sme potom ještě tři čtvrtě hodiny čekali na vlakvedoucího, který musel jít vytáhnout šraňky zpátky do Modřan za naším vlakem.

Bily a taky byly dvě hodiny, když jsme přibyl na Jarov. Tráva na louce byla posečena, abysme ji prej nepošlapali a na stromech bylo do kůry vyřezáno rohlášení: „Řezati do kúri se za kazuje.“

Přinesli sme si z hospody kruhy a visutou hrazdu, ale pan bratr vedoucí řek, že by tím stromy trpěly, tak sme to zase vodnesli. Měli sme sebou taky kolovadla, ale neměli sme to nač pověsit. Pan bratr vedoucí chtěl mermomocí cvičit a ptal se hospodskýho, nemá-li kozu, že bysme na ní skákali znožno a roznožmo, zapažmo, přednožmo. Hospodský byl ochoten kozu nám půjčit, ale řek, že bysme si s ní směli jen hrát a ne dělat takový blbiny, že by mu prej třeba potom nedojila. Protože se den krátil a nastával čas k odjezdu, zahráli sme si ještě čistě tramskosokolskou hru, blbou, ale naši: „Chodí Píďa Pešek vokolo“ a jeli sme vlakem domů.

Byl to náš nejkrásnější tramskosokolskej výlet.

— Jo, tak, pane hospodo, kluci se rozházeli a proto sem asi už na schůze chodit nebudem.

— A copak, pane trampe, bude s dlužným nájemným za místnosti?

— No, o to jsme se rozdělili. Každý vám zůstane dlužen čtyřicet korun.

„Tramp“ vychází týdně. — Jednotlivé číslo 1 Kč. — Předplatné ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč, čtvrtletně 12 Kč. — Majitel a vydavatel Trampské vydavatelské družstvo v Praze, zaps. spol. s r. o. — Redakce a administrace Praha I., Karlova 14. — Telefon 24665. — Tiskne a expeduje „Rota“, akc. spol., Praha I., Liliová ul. 13. — Filialní administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filialní administrace pro Pířerov: Pířerov, Škodova ul. 13. — Filialní administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ulice č. 6. — Za redakci odpovídá Karel Melíšek. — Novinová sazba povolena č. 290.458/VII—1930.

— Jste trestán peněžitou pokutou pro zebrotu. Máte peníze?

— 'sím, ne.

— Tak jděte a vyžebrejte si je.

150 — 400 — 1000

Bylo nás jen 150 na I. potlachu „Trampa“ v malém sále na Střeleckém ostrově před dvěma měsíci. Počet se zdvojnásobil na II. potlachu, kdy již nestačil Modrý sál na Smíchově. Před týdnem se již v Národním domě v Karlíně sešlo se na 1000 kluků i děvčat, vyburcovaných chystaným zákazem trampingu k protestním akcím, s jejich počtem se úměrně zvětšuje počet strážníků před místnostmi, kde se schůze konají.

Nešikovné a předčasné zveřejnění zákazu nese své ovoce. Páni se přepočítali a dnes je už příliš průhledné nařízené mlčení šmoků v měšťáckých novinách. Pozdě. Známe již vaši taktiku: znemožnit nejdříve zákazem táboření (což se již ve státních lesích děje) a chatáře si nechat nakonec. Doufáme, že vám již vaši páni komisaři tlumočili naše pozdravy z potlachu a protestních schůzí. Doufáme, že z nich vycítíte sympatie tisíců mladých k vládě, která nemá jiné starosti než sešněrovávat a omezovat tu problematickou svobodu mládeže, která jí dosud zbývá.

Pane ministře vnitra, na vašem místě bych neposílal na trampské schůze byrokratické policejní komisaře, kteří napominají řečníky i při slovech „pačour“ a „Sokol“. Docilují tím pravého opaku, kluci z toho mají psinu a dovedou si domyslet toho, co se nescílněkrát napominaní řečníci báli vyslovit. Vůbec pochybuji, že se někdy napomináním policejních komisařů a bílými íleky v časopisech docílila loyálnost, láska nebo co chcete. Ale copak vám může člověk, který vás má rád, poradit?

Těžko nyní budete přesvědčovat mládež, že pečujete o její zdraví, když jí zakázáte přístup do státních lesů, těžko, přetěžko budete vloukat do mladých hlav lásku k vlasti, kterou bude reprezentovat na každé polní cestě

četník, těžko se vám podaří, zlákat mládež do chomoutů organisací, které se zavázaly vychováti z ní poslušné občany a, řekněme, i „kanonenfutr“. Smutek, těžký smutek mne jímá při čtení resolucí zaslanych z celé republiky, když si uvědomuji vaši starost o budoucí vojáčky. Ještě bych vám chtěl poradit. Víte, jak trampy jediné vyhubíte? Jedině tím, čím jste tak krásně začali — hladem.
Meich.

Ab heute senden wir wochentlich Ihrem Internationalen Marineur Club den „Tramp“, Zeitschrift der Arbeiterjugend in der Čechoslovakiei. Wir würden Ihnen sehr dankbar sein, wenn Sie etwas aus Ihrem Erlebten für unsere Jugendzeitung schreiben möchten. Innen finden Sie ein Schreiben (englisch) unseres Kameraden-Seemannes aus Hamburg.

Up to-day we shall send weekly into your International Seamen's Club the „Tramp“, papers of worker youth of Czechoslovakia. You would very oblige us by writing into „Tramp“ something of your life. Inside you will find an English letter of your life. Inside you

D'aujourd'hui nous allons envoyer pour votre A. I. M. „Tramp“, le journal des jeunes ouvriers en Tchecoslovaquie. Écrivez nous quelque chose de votre vie. Nous vous serons très avancés. Dedans une lettre anglaise d'Hamburg.

Ode dneška budeme zasílati týdně do Vašeho Mezinárodního klubu námořníků „Tramp“, časopis dělnické mládeže v Československu. Budeme Vám vděčni, napíšete-li nám něco do „Tramp“ z Vašeho života. Uvnitř listu najdete anglický dopis od našeho přítele-námořníka z Hamburku.

„Tramp“,
Prague I., Karlova street,
Czechoslovakia.

A h o y !

Brněnská slezina

koná se v pátek, 13. t. m.
v hostinci na hřišti Horymír,
na Rybníčku č. 14.
Promluví delegát z Prahy.

Já znám jednoho malíře, a ten je tak líný, že chodí malovat krajinky jen v zimě, když spadá listí, aby se s ním nemusel malovat.

Teddy.

lord:

paráda vojáčků.

Mám v ruce páte číslo „Trampa“ a udivuji se nad jeho obsahem. Od první až do poslední stránky samé protestní články na zákaz trampingu. Syčení a nespokojené mručení pro výhrůžku vlády. Je to logické, ale dařo by se to odbyti několika větami; vždyť každý projev říká v celku, že se nedáme. Vyceňte zuby! Nač už teď projevovat lítost nad naším osudem? Lítost nad zákazem trampingu?

Těch „nahore“ lituji. Lituji proto, že nechápu, že každým nařízením, které vydávají ve snaze získat laciné síly k obhajování svého režimu, do-

cilují pravých opaků. Kapou jed ne-návisti do našich srdcí, který se časem změní v zoufalou odhodlanost. Nepodaří se jim nikdy ohočiti divoké výky v poslušné psy. Nevsugeruji nám lásku k Sokolu ani k vojáčkovaní. Jsme důslední — není kompromisu.

Necítíme potřeby, třikrát týdně si v Sokole oudy roztahovat. Je nám směšná odzbrojovací konference, provádějí-li se na druhé straně akce vojenské výchovy mládeže.

dopis australského námořníka.

Dick Tempest.

c/o International Seamen's Club,
8, Rothesodstrasse,

Hamburg, Germany,
1. February 1931.

Dear Comrades: —

Looking through the papers laid out in the International Seamen's Club here I find a copy of your paper „Tramp“. By good fortune I also met a countryman of yours, comrade Cofila, who kindly explained to me in German the aims of your paper and movement.

From him I hear that in far-away and land-bound Czechoslovakia you are waging an embittered fight against the „paďours“, the bourgeoisie press and the Government of your country who conjointly try to arrest your movement and place it under military command.

It has been my good fortune to see quite a lot of this little world of ours. Brought up in Australia, tramping for me began at a very early age. Later, as a seaman, I roamed all the oceans in the ships of nearly all nationalities, and in the course of my peregrinations I also saw many countries from the inside as a tramp. I therefore know what it is to have the free enjoyment of nature, to be untrammelled by the dusty morals of the stay-at-homes, the „paďours“, and I can readily understand how you boys and girls must feel being faced with the possibility of losing your personal liberty.

Your case is not an isolated one. Not only you are hindered in your movement. Wherever there is in a country a class that sees profit in keeping men and women, boys and girls chained to the grinding task of earning a scanty living, there will be ruthless suppression of all attempts to attain freedom of body or soul. The methods employed are the same everywhere — arresting the movement and turning it into a training camp for the creation of a reserve army of willing slaves under the slogan: Protection of the morals of youth! All the powers of the bourgeoisie, their governments their religious institutions, their press, are mobilised to this purpose.

I gather from your paper that romance still plays an important role in your movement. Most of us seamen, too, went to sea originally in quest of romance. But how bitterly and how soon were all of us undeceived. There is no romance in shipping simply because there is profit in it, as there is profit in the different industries ashore.

Perhaps at a later date I may find time to furnish your paper with a few articles on sea and seamen. I hope that you have nothing against a few international connections. Please let me know either by letter or through the medium of the „Tramp“.

With fraternal greetings

Dick.

Dick Tempest,

c/o Mezinárodní klub námořníků
8, Rothesodstrasse,

Hamburg.

1. února 1931.

Drazí kamarádi!

Prohlížeje časopisy, vyložené v mezinárodním klubu námořníků, nalézám zde jedno číslo vašeho časopisu „Tramp“. Šťastnou náhodou sešel jsem se zde s vaším krajanem, který mně ochotně vysvětlil cíle vašeho časopisu a hnutí.

Zde, daleko od vás, daleko od Československa slyším, že bojujete proti paďourům a že buržoasní tisk a vláda vaší země se pokouší pronásledovat vaše hnutí a podrobit vás militaristickému komandu. Je to opravdu šťastná náhoda, že mohu viděti kousek vašeho života. Byl jsem vychován v Austrálii. Tramping začal u mě ve velmi mladém věku. Později jako námořník projel jsem všechny oceány na lodích skoro všech národností a poznal jsem mnoho zemí, viděných očima trampa. A proto velmi dobře znám, co to je touha po svobodě, být spoután dusnou morálkou domova, kdo to jsou paďouři a mám vskutku porozumění pro váš boj, hochů i děvčat, proti možnosti ztráty osobní svobody.

Nejste osamoceni! Nejen vaše hnutí je potlačované; kdekoliv v jiné zemi, kde jedna třída má svůj hmotný prospěch v podrobení mužů a žen, hochů a děvčat, tam všude bude krutě potlačován každý pokus, směřující k získání svobody těla i duše.

Používané metody jsou všude stejné; pronásledování a pokus spoutati hnutí na jejich cvičištích pro vzkříšení rezervní armády poslušných otroků pod heslem „ochrana morálky mláď“. Všecka moc buržoasie, jejich vlády, jejich nábožen. institucí, jejich tisku, je mobilisována k tomuto úkolu.

Seznávám též z vašeho časopisu, že romantika hraje důležitou roli ve vašem hnutí. Mnoho z nás námořníků, všichni, šli na moře původně za romantikou. Ale jak hořce a jak brzy všichni z nás se zklamali. Není romantiky v námořnickině jednoduše z toho důvodu, že je v ní zisk paďourů a různých průmyslových podniků.

Snad později budu moci opatřit váš časopis několika články o moři a námořnicích. Doufám, že nemáte ničeho proti nějakému mezinárodnímu spojení. Prosim, dejte mi vědět buď dopisem, nebo prostřednictvím Trampa.

S bratrskými pozdravy

Dick.

Boxing & Athletika & Football

Zájezd do Cínvaldu.

V neděli 15. února podnikáme první zájezd „Trampa“. Zvolen byl Cínvald v Krušných horách na saských hranicích a jízdné tam i zpět obnáší Kč 45.—. Jede se v krytém autobusu a prozatím pouze 30 osob. Podle přihlášek a zájmu bude příští neděle vypraveno autobusů několik a rovněž vedeme další jednání o slevu jízdného. Přihlášky v administraci „Trampa“ a jízdné nutno složit hotově předem.

Autobus jede v neděli časně ráno z Prahy a v Cínvaldě je po 8. hodině. Podrobné informace v administraci. Telefon 246-65.

I. trampské závody na Brdech

konaly se na nemožném terénu, místy na 1 cm sněhu. Zklamala i organizace, neboť v nejtěžších místech (v zatáčce do vrchu) nebyl nikdo, kdo by závodníky upozornil na směr závodní dráhy, takže mnozí přejížděli a ztráceli tak drahý čas. Papírové praporečky válely se na zemi a závodníci museli mnohdy dlouho hledat trať. Taktéž kategorie měly být přísněji rozděleny, aby vedle poctivě se snažících začátečníků nebyli rutinovaní závodníci.

Pořadí vítězů: 1. Vogl z osady Splněných snů, 2. Hošek, 3. Pich. — Kategorie žen: 1. Veselá, 2. Tonka, 3. Papírníková. — Kategorie trampů na 6 km: 1. Siňor, 2. Pechar, 3. Štochl, 4. Šícha, 5. Hájek. — Poslední kategorie na 12 km: 1. Fíxín, 2. Pepík S. O. U. S., 3. Peťa.

Povzdech exmistra boxu Pidi-Peška:

— Vono se řekne nechlastat, ale když já nedám bez piva ani ránu. Děda.

Trampské lyžařské závody Osady Údolí Děsu,

kteř se měly konat minulou neděli, jsou odloženy na tuto neděli, jelikož nebyl vybudován můstek ke skoku. Přihlášky přijímají se ještě tuto sobotu a v neděli do 10. hodin v chatě Harward.

Bandy-hockey.

Údolí Kansas—Newark 7—2 (3—0, 2—1, 2—1) na rybníku v Doubravčicích.

Osada „Zlaté opojení“, Tábor, pořádá dne 15. února přebor jízdy na lyžích, trať 12 km. Závodí dvě kategorie: závodníků trampů a nováčků. Prvním třem ceny. Závodník s nejlepším časem získává titul přeborníka osady 1931 a kanadský náž od ly. Bednář. I. kategorie I. cena: Vašek Kěňa „Dva roky v polepšovně“. Zveme kamarády z Bechyně, Soběslavi, Měšic, Ústí Sezimova a Tábora. Přihlášky řiďte na adr. Jára Bednář, nožič, Tábor. Též platí půl hod. před startem. Vklad 2 Kč. Start v osadě „Zlaté opojení“ v 11½ a cíl tamtéž. — Kamarádi, zúčastněte se vašeho podniku. Mořský vik jede za „Starý panny“. Skol-ho — hoj — a Jerry.

V neděli 8. t. m. večer hostil T. K. Star rohovníky z B. C. Dresden. Ačkoliv reklama na tento večer byla víc než veliká, měl večer velmi slabou návštěvu. Po úvodních dvojicích nastoupil proti Jelínkovi — mistru CSR — z Toronta — Berndt z Drážďan. První kolo k všeobecnému překvapení je Němce, který výbornými direkty znemožnil každou akci soupeřovi. V dalších dvou kolech přestal Jelínek podečňovat svého soupeře a na konci třetího kola jen gong zachraňuje Berndta od odpočítání.

Kloss, Dr., porazil na body Muzikáře v celkem nezajímavém boji. Muzikář již ku konci prvního kola je s dechem u konce, a obdivuhodná byla jeho vůle, že vydržel match až do konce.

Mikula z Dráž. nepřevvedl proti Michálkovi v celém matchi nic, co by odpovídalo reklamě, která mu byla před bojem dělána.

Kostřica z chaty Kennedy-Kedd nepořídil nic proti dlouhým rukám Uhdeho (Dr.). K. dělal zřejmě dojem přetrainovanosti.

Výkony drážďanských borců byly tentokrát chabé. Ukázali skvostnou techniku nohou, ale celkově tech-

nicky a takticky zůstali daleko pozadu za svými předchůdci, které jsme viděli v letech předcházejících. Píďa.

Výborová schůze B. K. V. koná se v pondělí 23. t. m. ve spol. místnosti u Klečků „Na Mičánkách“. K.

B. C. Smíchov utkal se v neděli v Pardubicích v meziklubovém utkání s rohov. odborem S. K. Pardubic a zvítězil v poměru 7:3.

— Pane inženýre, svoji sportovní vášň ukájím jedině v boxu.

Súčastněte se našich zájezdů!

Zdarma

Gezy Vceličky „Děšinou snů“

nebo

Standy Dervíše

„Dva roky v polepšovně“

obdrží každý, kdo získá pro „Trampa“ nejméně pět nových předplatitelů a zašle od každého předplatně aspoň na měsíc předem.

KDYZ KANADKY TEDY OD VÝROBCE VESELÝHO

PRAHA — Jáma

— Dyk si, Morgane, říkal, že mi těch 50 Kč, co sem ti je v zimě pučil, vodvedeš v létě.

— No jo, ale řekni mi upřímně: bylo letos vůbec nějaký léto?

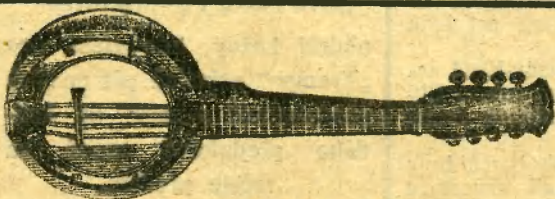
Redskin ze „Seamewu“.

TRAMP

1929

ročník „Trampa“ a prodáváme jej po 20 Kč.
Pospěšte si, na skladě jest jen 11 výtisků!

Podářilo se
nám získati
pro naše
čtenáře prvý

Kamarádi!

Nejlepší kytary, banja a mandoliny, koupíte u fy.
ANTONÍN KONRÁD, Praha II., Na Zbořenci 15.
Veškeré hudební nástroje! Doporučujeme!

Vedlejší příjem

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Pište ještě dnes
listek. **Brož, Kardaš, Řečice, Čechy.**

franta šerif:

o čem nevěděl pan poručík Kubásek v roce 1918

Deputace vesnických žen prosila se sepjatýma rukama pana poručíka Kubásku, aby už nechal odvázat vojáka, jenž visel na návsi v Kajdanově přivázán za ruce. Byl to ostatně nehezky pohled na osmnáctiletého člověka ve vojenských hadrech, jak stojí na špičkách a po špinavých tvářích mu tekou slzy, z nosu krev a ze šatů mu kape voda, jež na něj byla od stráže dvakrát chrstnuta, když omdléval. Stráž stála vedle s nasazeným bodlem a těkala pohledem s té zmučené tváře na kbelík s vodou, a pak opět na dveře velitelství, kde se tísnil dav prosebnic za toho trýzněného člověka a kamaráda, jenž trpěl pro to, že snědl konzervu, kterou měl snísti až na přímý rozkaz své vlasti, tlumočený ústy pana poručíka Kubásku.

Neměl síly, čekati do té doby se svým hladem a neměl síly zadržeti nyní pláč, osmnáctiletý voják Vladimír Lehký, o jehož bolestech rozhodoval pan poručík, a štěstím bylo, že Huculka Uleňa, šestnáctiletá a také plačící, klekla si před muže, jenž dával rozkazy.

Jak se na ni díval se shora, viděl za volnou bluzou bílou kůži nalitých prsou a to účinkovalo lépe, nežli skřehotání bab, jež se tísnily ve dveřích. Zaváhal, ale když mu políbila ruku, pohladil jí po hlavě a rozevřel okno, z něhož vzkřikl na stráž: „Odvázat!“

Padlo pak k zemi tělo vojáka a četa, jež měla pohotovost, rozehnala diváky a dva odnesli do ubikace toho, který slzami smyl špínu se svých tváří a bolestí svoje provinění proti vlasti, zastupované pánem se zlatou hvězdou na límci.

A pak ležel Vladimír Lehký a myslel v pláči, až byl večer a do tmavé místnosti vešel voják, jenž pravil:

„Potkal jsem Kubásku, šel do chalupy na konci vesnice, kde bydlí ta malá Uleňa.“

Tu vstal a vyšel ven a jeho ruka v tmavé předsiní sevřela pušku, do níž druhá vsunula zásobník patron a nohy samy donesly jej za osvětlené okno do zahrádky, v níž odkvétaly slunečnice a odkud bylo vidět do malé jizby, kde stará bába zděšeně seděla v koutku a dívala se na vzácnou návštěvu jež držela za ruku její vnučku, šťastně se smějící lichocením pana poručíka.

Ne, zde nebylo možno chybit. Ale pak dopadla na jeho rameno ruka kamaráda, jenž patlil mezi ostatními za politika, mluvícího často o lepším světě, který musí přijít. „Pojď domů a nech toho, zabitím jednoho nezničíš systém a ostatně, nač bys dával včanc svůj život. Nech si ho, a použij jej, až bude třeba! Šel jsem za tebou, protože jsem věděl, že jsi slaboch a všichni slabochi dělají nebo se pokouší o podobné činy.“

Pak šli temnou nocí spolu dva lidé, z nichž jeden nesl pušku a když došli za ves, kde pluk tábořil, sedli si na mez a dlouho mluvili o tom, co přijde, že utlačení celého světa půjdou ruku v ruce

Když se pak vraceli domů, zavolal mladý hlas, tak nepodobný hlasu, jenž plakal před několika hodinami k obloze — ano, spojte se, a pak vypálil směrem k lesům kuli, jež s kvičivým jekem zapadla.

Tu ránu slyšel pan poručík Kubásek, když šel domů a sliboval Uleňě, že jí dá zítra vojenský plášť, jako nový.

Johny, kerej je šoférem, jede tak rychlosti 90 km, když k němu poudá pasażér:

— **šim vás, jed'te pomaieji!**

— **Vy se, pane Pad'our, bojíte? Udělejte to jako já: zavřete voči!**

Redskin ze „Seamewu“.

Jak žijeme

růža jandíková:

zlomek ze života

Večerní pokoj studenýma, přísně staženýma očima oken hledí na ledová kamna. S „Wiener Waldem“ nacpaná lulka ochotně hledí zahřívát křečovitě ohnuté prsty. Oči prázdným pohledem mrtvě tkví na naivních arabeskách stěn.

— Co bude zítra, a pozítří, táži se. To, co včera a předečím? Zima má vlčí zuby. Hlad slastně vnoří své drápy do prázdných útrob . . .

— Mami, já mám ještě hlad — dere se věta se rtů dítěte, skloněného nad zítřejší úlohou.

Ohnuté prsty povolí, lulka vypadne z úst.

— Dítě, už nemáme ničeho, toho hrnku mléka si nech na snídaní. — Dítě moudře přikývne. Už zná, co to je, nemít co jíst. —

Ranní ulice nepřátelsky leptá pokožku. Tramway, naplněná lidmi, rytmicky drkotá: mám hlad, mám hlad. Zimničně se chvějící údy nedají se utiřit, vzdor vši námaze. Těžce dopadnou nohy na stupátka tramwaye. — Dítě i já chceme jíst. Musí se pracovat, nechť je práce jakákoliv. Zahybám do první ulice. Pohodlné, měšťácké vily ospale a nepřátelsky mrkají na mne svými okny. Zastavím se u prvních domů. U jednoho zavzvoním. Vyběhne — nezbytně — vypasená panička s otazníkem na dobře pěstěných tvářích. Zdvorile se ukloním a spustím: rucelíbám, milostivá paní, jsem akvizitérkou firmy X, s elektrickými přístroji. Prohlédněte si laskavě naše prospekty a sledáte, že vyssávač je nejmodernějšího typu, prací stroj pere naprosto bez páry, můžete si jej dát na stůl a při praní si čistí unylé sladkosti Mahlerové. Dáváme je také na měsíční splátky, atd. — Panička zlostně se otočí a bouchne dveřmi, před nimiž se ještě jednou zdvořile ukloním, a zoufalým gestem zašeptám: rucelíbám, milostivá paní . . .

Večer „pan šéf“ zlostně spustí: „Wie stellen Sie sich das vor? Sie haben gar kein Geschäft gemacht?“ — Ne, pane, vůbec žádný kšeft. Lidé nemají peníze. Peníze zemřely, aby z nich vyrostly hlad a prokletí. — „Ja, liebe Frau, wir können Sie nicht brauchen.“ — Krutá slova v podobě ran kladivem padají na skloněnou hlavu. Zuby se stisknou k hlasitému skřipotu, a slze nemohoucnosti se derou z očí. Hlad, rozčilení a hořkost

podlomí kolena, a mrští tělem ke studené stěně schodiště . . . Mladý, vyšňořený hejsek s bujným pohledem hledá kapesníkem zakryté oči: kam pak, kam, slečinko? — Ruce se zřítí jedním rázem do propasti kapes, chtěly by udeřit, ale vládne jimi rozum.

V tramwayi sedí dámy, zahalené v kožíšinách, z nichž vykukují lesklé cáry drahého hedvábí. Nohy, chráněné vysokými sněhovkami půvabně koketují s čvachtající gumovou vložkou na podlaze. Růžové nehty harmonizují s leskem drahých kamenů a růžem zkrášené rty se příjemně usmívají. Tučný pán s trojím podbradkem vytahuje si zlaté hodinky, utápěje svůj spleen zívnutím. Vonný dech pasažérů přimrzává na skleněné tabule v podobě fantastických květů zakrývajících pohled na přeplněné výklady ladem ležících lahůdek, začínajících lososem a končících šampaňským. Elektrické světlo jasněji zamrká, kola jednotvárně vyklepávají známou píseň: mám hlad, mám hlad!.. hlad!..

burýšek:

kus romantiky

Mnohý, myslím, že převážná většina nás, jezdí do ciziny, na hory, k moři do přístavních krčem, mezi drsné námořníky, pachtíce se za romantikou. Protože neví, že i my, malá Republika Československá, obklíčená nepřátelskými zeměmi, vyjímaje slovanského Polska, včetně hrdinného generála Pilsudského, máme svoji romantiku.

V sobotu odpoledne na nádraží v Jasině jsem viděl obrázek, který mně v myslí vybavil vzpomínky na Mexikány z dobrodružných románů, jež jsem kdysi hltal. Ve špinavé budově nádraží, nijak zajímavé, snad proto, že její vznik se datuje z devatenáctého roku, neboť bývalé nádraží bylo za války úplně rozšířeno, na chodbě před pokladnou, kde to páchno odporně močí ze špinavého záchodu, sedí na zemi zdejší dělníci. Jsou to typy, o nichž nemůže být pochyby. Černovlasí, snědé pleti, jsou podobni cikánům, ačkoliv z očí jim hledí spíše dobrota, než divokost. Na hlavách mají široké, slaměné klobouky, silně od slunce zažloutlé. Oděv je celý z bílé, rezné látky, která od špiny přestala být bílou. Zajímavé jsou kalhoty, podobné sukňím pro nepřirozenou šířku, na konci jsou rozřepané jako legíny. Sedí na zemi, hlučně mezi sebou hovoříce libivou rusínštinou. Trpělivě čekají na příjezd vlaku, ani odporný zápach, šířící se z oně místnosti je nevyžene. Kousají chléb s kusem špeku, vzácnou specialitu, kterou si mohou dopřát jen v sobotu. Občas v mizerných rukách některého se objeví láhev, aby zapil tučnou stravu.

Odcházíme na peron, neboť zápach je nesnesitelný. Dvě mladé židovky v elegantních šatech se zde procházejí. Černé oči, plné ohně, na chvíli spočinou na nás. Vyzývavě se smějí. Kamarád prohazuje nestoudnou poznámku, úzce spjatou s jejich těly. Naše oplzlé myšlenky jsou přervány příjezdem vlaku. Běžíme si zakoupit jízdenky. Ty už vydává úředník, neopomíjeje ne příliš něžně okřikovat dělníky. A pak jsou vehnáni do zadních vozů, nemohou přece sedět s civilisovanými lidmi, co by tomu řekli cizinci. Konec romantiky. Nechtějte, abych vám popsal příbytek, do něhož se vracíte ke svým rodinám. Nežádejte, abych vám řekl, jak jsou živi. Bojím se, že byste mně nevěřili, kdybych mluvil pravdu. To, co sežere tak mnohý pinčl některé milostpaní, o tom tito lidé ani nevědí, že existuje.

Až opět vysvitne slunce a bude vás to táhnout do světa, nejezděte do ciziny za romantikou cizáckou. Proč se chodit dívat na cizí, když máme svoji vlastní bídu, československou.

hlas opuštěného na poušti

Kamarádi, musím psát. Možná, že řeknete: „Co s tebou, když netrampuješ“, ale budete mi křivdit. Vžijte se do mého postavení. Když jsem vystoupil před čtyřmi roky z měšťanky, trampovali jsme veselé. Tenkrát jsme si nedělali ještě starosti se zákazem trampingu. Ale když jsem před dvěma roky vstoupil na obchodní školu, byl s trampováním konec. Řeknete, dyť si moh trampovat dál. Ale kamarádi, život je boj a když už jsem byl na škole, tak jsem studoval, dyť moje máma mě prosila, abych na ty dva roky trampování nechal, že si to potom vynahradím. No, a tak sem slíbil, že dva roky nebudu trampovat. Ale teď přišel ten zákaz trampingu, boje těch našich kluků za naše práva a já mám být v nečinnosti? Nikdy! Kamarádi, poraďte mi. Co mohu učinit, abych aspoň částečně pomoh k vítězství. Vy nevíte, jaký mám děsný postavení ve škole mezi pačourskejma klukama. Agituju ve třídě pro „Trampa“, píšu buřičský sloháký, ale prófa mi pod ně napíše: Jinak výborně. A když jsem mu řekl, že jsem to psal, aby věděl, že jsem tramp, tak řekl, že jestli budu dělat agitaci pro „Trampa“ a tramping, tak že co nejdřív poletím ze školy. Mám to vydržet, kamarádi, do konce roku? Poraďte. Mohu si říkat teď, že jsem tramp? Býval jsem pravým trampem a dokonce šerifem a co jsem teď? Kamarádi, zase tramp, ač nejezdím v sobotu na osadu a nenosím kanadky. Vodsudte mně samí, kamarádi, a hlavně poraďte! S upřímným Ahoj!

Willy Raften, šerif v. v.

Resoluce zaslalo ještě několik osad. Seznam a výňatky v příštím čísle!

trapem „trampem“

— Jote — 1. II. Jak se nám píše, má být přijato 3000 nezaměstnaných, aby pomohli nosit P. T. strážníkům břicha.

— 4. II. Všichni nezaměstnaní dostanou prej velké šnuptychl, aby si s ním mohli utřít nudli po 150.000.000 K.
Poznámka: Náhočou jsme vyslechli telefonem tento rozhovor z Mutějovic: „...no, večí, drahej pane, von je dneska ministrem každej pitomec, řeknou sám, nemohl bych bejt já takovým ministrem vod minuty?“

— 4. II. Čtenáři „Trampa“ pozorují, že čtenáři „Českého Slova“ moc blbnou.

— Praha, 4. II. Vzhledem k čistě demokratické republice československé bude z Václavského náměstí odstraněn pomník k níž ete sv. Váciava. Na jeho místo má být posazen jiný Václav.

Navrhujeme pana Váciava Kropáče.

Navrhujeme, aby byl prohlášen za svatého.

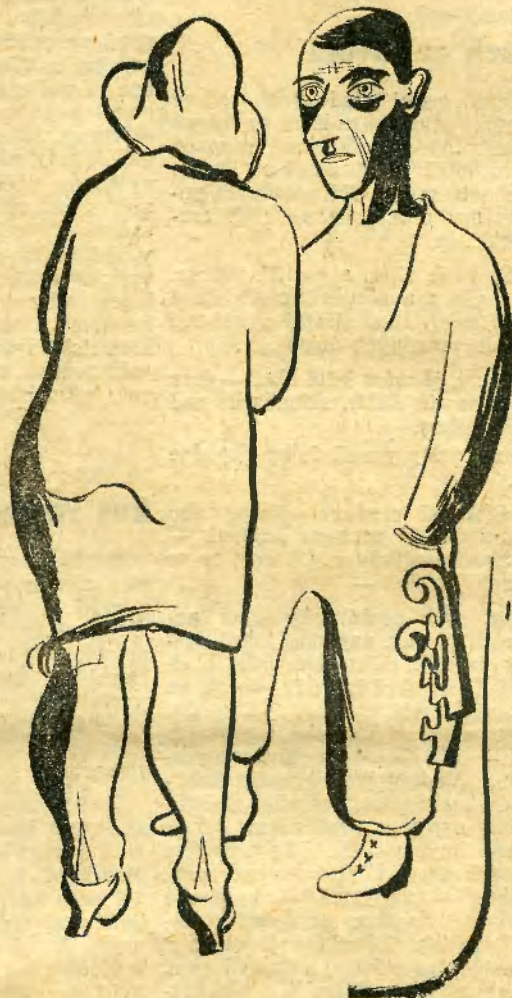
Navrhujeme, aby jeho pomník byl posunut blíže k Jindřišské ulici, aby to neměl daleko na záchod.

— Nebe — 4. II. Julius César prej byl o vánocích v Praze a pronesl novou nesmrtnou větu, když předstoupil před solici stoulnou. „Venca vidí Vinci“, t. j. „Přišel sem, viděl sem a byl sem z toho blbej.“

Zemský ráj to na pohled...
A teď nám ho zakážou, co by
pornografickej.

— Moji synové sou prevíti. Hned bych
dal Frantu za to, dybich se moch zbavit
Jendy a Pepíka.

Trampské kanadky
originál anglický put box,
Kč 178'-
až 198'-

Jaroslav Bohata
Smíchov.
Protí Knížecí.

Těž poštou na dobírku, vyplaceně.
Udejte číslo nohy.

**Člověče, to bys neřek, jakou má
babička sílu! Dneska jsem slyšel
fotra, jak povídal, že ho roznáší
po celý vesnici.**

lord.

— Jak přišel ten kus pneuma-
tiky do toho hovězího guláše?

— To je pouze důkaz, jak auto-
mobily všude zatlačují koně.

Zdarma

Gézy Včeličky: „Pešinou snů“ nebo
Standy Derviše: „Dva roky v polepšovně“

obdrží každý, kdo získá pro „Trampa“ nej-
méně pět nových předplatitelů a zašle od
každého předplatné aspoň na měsíc předem.
Případně obdrží knihu, vyrovnají-li před-
platné složenkou.

magdín usud.

Román Červené knihovny.

Noc! Dvanáct hodin. Lékárna.

Crrr! crrr! crrr!

Vylez lékárník a povídá: „Co si přejete?“

„Za korunu semenec.“

„Ježišmarjá, to nás k vůli tomu musíte teďka
budit? To nemůžete přijít ráno?“

„No, dobrá, tak já přídu ráno,“ řek ten pán a
odešel.

Lékárník omdlel.

Za dvě hodiny: Crrr, crrr, crrr.

Paní lékárníková: „Co si přejete?“

„Můžete říct tomu pánovi, že sem se sp'el. Já
sem nechtěl semenec, a'e ajbišcertle.“

(Panu lékárníkovi i jeho paní prej se daří už
docela dobře.)

Jote.

— Hele, esli víš o těch gramofonových
deskách, tak o nich klukům řekni, ať je
tak dlouho nehledají.

— Mlč, nezkaž mi legraci, já na nich
sedím.

L é k á r n í k : „Po tomto léku se, pa-
ne trampe, vždy napijte trochu vody, on
totiž má dosti odporou chuť.“

T r a m p : „No jo, dobře, ale čím po-
tom mně přestane ta chuť po vodě?“

Parlásek junior přištrachá se domů
s vysvědčením.

„Tak, jak ti to dopadlo?“ šveholí Par-
lásek senior.

„Otecko milený, jen dyž sme hlavně
zdraví.“

Jak se dovídáme, byl prej toho dne
u Parlásků velkej bengál.

— Tak ti mám na zahradě dva tchoře a ten jeden
smrdí míň.

— Jak si to, prosímtě, poznal?

— No, von smrdí jeden víc než druhej. Jote.

Blbý je, když si malej Esky-
mák, kterej jde do školy, poudá:

— Sakra, to je řácký, dnes je
jenom 8 stupňů zimy, to budeme
mít vedřiny.

Redskin ze Seamewu.

squaw

stránka
našich
děvčat

Všem trampkám.

Kamarádky! Udělaly jsme velký krok ku předu založením naší rubriky. Ale strašně málo jsme si toho vědomi a málo do ní píšeme. Vyskytne-li se taková Molly, Lucie nebo Lída, nejsou ještě všechny. Co pak je nás tak málo? Vemte jenom Prahu. Jistě, že nejsme 2 nebo 3 a při dobré vůli hemžila by se naše rubrička duchaplnými články. Nemusí být dlouhé, plně vykládání o teorii atd. Raději víc, kratší a pravdivější. Či snad by bylo lepší, psát tam o výchově dětí nebo o vyřívání? Nebudíme pozadu a dejme klukům flek. Doufám, že se najde mezi náma taky řákej Franta Šerif, kterej do toho umí poctivě řezat. Holky, rozum do hrsti, tužku do ruky a pude to. Ahoj.
Bobek.

Děvčata, holky, kamarádky!

Když jsme byly hodně malé, myslím tak v létech, kdy se nosí všelijaká hadrovina z máminy přešupáčené garderoby a u skrání se tlukou dva gulíky s masličkami od záclon, hrávaly jsme si s panenkami, starými střepy, drobečky cihel a kousičky plátýnek. Nad tímto haraburdím spřádaly jsme své naivní sny svého dětského velikášství, které podivně jednoduše chápe divy světa a přizpůsobuje je se záračnou ohebností potřebám své fantasmie. Měly jsme svá drobná tajemství se stopami strachu i pocitů velikých statečnosti a důležitosti, měly jsme i divoká kamarádství s kluky, nebojící se ani kamení, ani vysokých stromů a špičatých plotů. A to nejen na venku, ale i v městě, které tehdy ještě nemělo dnešní bezohledný a šílený pohyb, dnešní lačnost a náročnost, dnešní racionalizovaný život s bídou a hladem.

Dneska své sny usměrňujeme s probuzeným rozumným chápáním a své záliby ve věcech podstatně jsme odlišily jednak od zálib dětských her, jednak od snů, které tehdy se nad nimi narodily. Nejdražší iluze nikdy neuchováme v původní náramné ceně, nýbrž rozměníme je jako vysokou bankovku, kterou nedostatek vyhnal ze spořitelni knížky, a kupujeme vždy laciněji a ještě se ztratou. Panenky, klůcky a střípky proměnily se dnes v klady, jimiž jsou schopnost rukou, pohyblivost nohou a pohotovost mozku a sny staly se odvlsými od hromádky peněz, kterou si jimi vy-

získáme. Mají proto méně snového, zbavily se z valné části citlivé romantiky mladistvého horování a ztuhly spíše v přání a požadavky, které snad v původním rozsahu mají ještě velikost snů, ale v uskutečňování pak stávají se jen matematickou střízlivostí, manipulující s částkou příjmu a věčně smlouvající s nároky snových žádostí. Celé uzpůsobení přítomnosti olupuje o mladickou romantiku, neboť svět bezohledně hrozí nožem a život má své neodbytné potřeby.

Už proto by kalkulace, počítající s hravou krví prvých zábav a s rozumným bouřliváctvím vážnějších let, dopadla velmi nevesele. A to nejen pro nás, které už vidíme svět střízlivějšíma očima a pro poměry, v kterých jsme dosud žily, ale i pro drobotinu, která je hamižným dneškem ochuzována o dětskou nevázanost a se svými dorůstajícími ideály má přijít do poměrů, které budou pro mladé zvláště a hodně přísně upraveny.

Útočiště, které až dosud přirozená pohyblivost, mladická pružnost a vědomí sociálních nespravedlností, spolu s touhou po svobodném vydechnutí a potřebou minimálního romantického vyznění hledaly a nacházely v trampingu a jež bylo bez mezí, neorganizované, má dostati nyní fundamentální formu ohrazeného prostoru s domácími řádem, předpisy kázně a přehledem trestních a donucovacích prostředků. Svobodná podnikavost a osamostatňování se v kamarádkém soužití velikého národa mladých, jakož i prozíravost a kritičnost, které bezesporně s jinými zisky jsou klady trampské volné sebevýchovy, mají býti likvidovány a k všennárodní užitečnosti nahrazeny jednotnou logickou výchovou, která nepřipustí individuálního vývoje, nýbrž spartsky obrátí mladou pozornost k ideálu vlasti a mladické nadšení podníti k hrdiným krvavým obětím pro jeho čistv štít. Holčičky, z promočeného písku robící bábovičky a bochánky, v torbičku s červeným křížem uloží svoji dětskou hravost, poučeny o hrůzách války a milosrdenství pomoci, kluci místo praků a dřevěných šavlí dostanou bodáky a patrony a uličnické bojování s kameny a křikem zamění za válečnou strategii a útočný zpěv. Stát vybírá od pracujících berně z vydělaných peněz, aby v nezaměstnanosti obrátil se k jejich bídě zády. Hrdinství na poukázky a odvaha

s nadšením ve známce na vysvědčení probudí pocity, které jinak jsou příliš závislé na disciplíně a žaláři. Na tramp půjdeme v oddělených skupinách ve čtyřstupech a na vhodném terénu provedeme manévrová vojenská cvičení. Zvykneme si v sobotu na večerku a v neděli na budiček. My i vy — neboť v programu obrody a očisty je mládež a ne holky a kluci.

Nevěřím, nevěříš, nevěříme! Ale je mnoho důvodů, které jsou příležitostí k obavám. Mnoho zkušeností, které opravňují domýšlet se neradostných konců. Zem demokracie a svobody! Děvčata, holky, kamarádi! Nevěřme-li, je třeba síly, abychom svůj odpor rozhodně prohlásily. A hodně pospolitosti, aby odmítnutí bylo nejhlasilější. Rozumíme už příliš dobře sveřepesti života, abychom ještě dále nechaly si oklestiti svůj svět svobodných sobot a nedělí a zaměnily, my i ty, které jsou léty ještě za námi, svoji přirozenost, vyjádřenou příslušným zájménem, za uniformovanou jednotvárnost a zabíjející nesamostatnost předvojienského výchovy.

Protestujeme!

Molly.

Administrativní sdělení:
Desky na ročník 1930 budou v nejbližší době. Nereklamujte! Zasílejte další objednávky.

Ve škole se probírá přičestí minulé činné.

„Fricku, jak bys řekl v minulém přičestí: sestra je plachá?“

„Sestra se splašila.“ Rosie.

„Proč si dáváš furt ty studený vobklady na nohy?“

„Mně se zapalňjou lejtká.“ Rosie.

Potkali se dva kamarádi.

„Taxem tě včera viděl s svou novou dítkou. Ale kams dal voči, kamaráde?“

„Ale byl jsem kdysi tak zabouchnutej, že jsem namísto borový vody vzal lix nix a voni se mi vyloupily.“

Rosie.

Jednoho dobrého trampa taky zavřeli. Ve vězení mu řekli, aby si vyvolil nějaké zaměstnání podle svých schopností.

Tak von řek, že bude hrát na kytaru.

Nora.

rudé smyčky.

„— — — a jako naschvál musí přšet, ksindl — taková mokrá zima — — —“ Každá kapka drobného deště vsákla se do rozsekaného svetrů a čundrala po zádech. Schovat se do průjezdu? Nesmysl! Tam je průvan a v hlavě ti už beztoho píchá, nehleď na to, že už tejděn chrchleš. A pak — žaludek kňučí jak vopuchlý štěně a očními důlky vejrá do kotle starého kaštanáře. Vodvrať se a dí dál; dyk včera chcipla poslední kačka; bráchovi šudákovl na sešlt. — Mrazlivý vítr skuhrá v blátlivých ulicích a plynové lucerny dlonze mrkají. — „Tejden bez makárny — — a proč vlastně — — pro tn mlzernou půhlođu! — Stála ta frajle vůbec za to? Celou noc jsem s ni profilnkal, — ráno jsem zaspal — vo půl hodiny přišel pozdějc a už to bylo — — takovej sajrajt — tydle ulice — a kanady se už taky daly na chlast — — a kam vlastně jdu? — — Herdek, to ml to píchá v tom uchu! A takovej sem nákej rozpálenej. — Táhlcnc je už Václavák. Ten je lurt stejnej — — takovej navobědvanej! Herdek, voběd! Takhie tajír polivky a hrnec kafe! A v něm aby plavaly kusy chleba. No, dyk už tam budu hnedle, tak snad ml něco dá — dyk vona je to hodná hoika — —“ Bílé, žluté, zelené, červené reklamy — — — červené, červené kruhy — — — co znamenají ty kruhy? — — — Osram — — červené kruhy — — Prokop a Čáp — — červené kr — — Bác

— — — Čtyřválcová Tatra s rozbltým nosem přilepená na kandelábr. Spousta lidí, Pendrek. Hádká. — — — „Pane, jsem mechanik, dovolte, abych vůz spravil v garáži — — — za noc bude hotovo — —“ Blábolim nesmysl. — Aní ml neodpověděl ten navoněnej hezoun. — — — Červené kruhy divoce tančily před očima, zdály se větší a větší, rostily víc a víc, a pak splynuly v tramway, pekelně zvonící! — Konečně jsem před domem, kde bydlí Sylva, manekýnka, pro niž jsem byl vyhozen. — Ha — zde stojí před domem s nějakým smokíngem. Kňourající žaludek knock-outoval hrđost: „Odpusťte, pane — — Sylvo, na slovíčko, jo — — !?“ Neznala mne — — nechtěla mne znát — — Nevěděl jsem, co mám honem dělat — — Nažehlené puky s lampasama stanuly u mne a pohrdlivě sl měřily montérské kombiné — — masné a promočené — — — Chtěl jsem snad něco říct, ale nemohl jsem. — Todle jsem nečekal. — — — A červené kruhy rušivě rejđily vokolo nás. — Vldina horké polévky se rozplihla — — zmenšovala se — — — měnila se ve výfukový kouř Packardů — — — a pak — pak změnila se v lesklý knoflík — — — sáhl jsem po něm — — — uniforma! Rozhlížím se. Day lidí. „Nalítej — jak zákon káže — — !“ prohodil rozsařně pupkáč v bonbonu. „Odvezte ho přece — — to je hnus!“ Očima hledám trojitou bradu, zarostlou ve vlastním loji. A těsně vedle ní byla jakási tabulka. Posledním zbytkem sil mé oči sklouzly na ni. Čtu: „Lípa svobody“ — — — Na strážnici jsem dostal jíst — — — na dluh — pustit mne ještě nechtěli. Když ráno horečka povollla, směl jsem napsat bráchovi: „ — — — prodej kytáru a kup žrádlo. Uhlí žádný nekupuj, bude prej teplo. Petrák do lampy taky ne. Dyž budeš muset dělat večír, tak dl nahoru k Rudlovi Mašíků, von tě tam nechá — — —“

Tu kytáru jsem dostal vod matky po vyučení — — pěknou, vykládanou — — ; poslední památka po ni!

Ruka svezla se s papíru, na němž počaly křepčít červené kruhy — — — rudé smyčky — — — jen-jen zahrnout!

RED-RAT.

Kulturní bacily

O jedné české filmové hvězdě.

Stalo se, že přijela opět do Prahy jedna naše slavná filmová hvězda, před kterou leželi českoslovenští žurnalisté na pupičku a nadšeně psali o její čubičce (každá vynikající hvězda musí mít pro žurnalisty čubičku). Ta hvězda se v cizině naučila do českých slov bezvadně vplétat cizí, takže její sláva se zmnohonásobila.

Nuže, ta hvězda měla filmovat v atelierech A. B. Všechno bylo připraveno, ale na jedno se zapomnělo: — na záchod! Ten totiž vyhovoval dosud všem hvězdám i hvězdounům, dokud nepřišla ONA, která prohlásila, že se na filmování bez nového prkýnka a jemného klosetpapíru vykašle.

Správě nezbylo nic jiného, než žádosti vyhověti a statisté v A. B. se ještě dnes usnášejí, mají-li na novém záchodě naší hvězdě zasadit pamětní desku.

(Propag. odd. Trampa-zaplaceno.)

Jeden kulturní bacil.

Má drabá squaw, chtějíc mne překvapit, nemálo, nepřijemně mne překvapila listkem na jistou trampskou hru. Leč nelze listek nechat propadnout, a proto jsem byl mezi těmi, kteří přihlíželi ryze trampské hře „Osada mladých snů“. Na rampu, dupy, dupy, vyběhlo devět mužů v košilích barev duhových, dva s lakovkami. Pochopil jsem, že jsou to trampové, ovšem teprve tehdy, když prastaré texty trampských písní neuměli a falešně pěli. Odešli, zakašpařice vděčnému publiku. Opona se zdvihla. U červené zárovky seděli trampové, z nichž jeden zpíval. Šerifova žena ho mlátila hoficím polenem do hlavy, což ho, bohužel, nijak nezarazilo. Mezi jinými byla tu i Nasta, velmi půvabná v hedvábné bluze, střevičcích a záhadně uvázaném šátku. Pojednou začli vzduchem lítat nazdary a zdary; dovnitř vstoupil on, neodolatelný Bill Stín. Udělá, samozřejmě, velký dojem, šerifova žena dostává laskominy, ale je odkázána šerifem do mezi slušnosti. Bill převezme stráž (!) a samozřejmě u ohně zpívá Zpívá tak, že by to bůvoluvi prorazilo zastaralou zácpu. Nasta se plíží okolo a dává naději, že mu narazí kotel na hlavu, ale nespíš ji opustily síly. Než, je třeba, abych sestručnil. Bill, který je hercem, boxerem, milionářem, dobrodincem, básníkem a emírem všech Arabů, dělá ze sebe cestáka s marmeládou. „Och, obchodní cestující! Jak jste ubohý!“ vzlyká Nasta. „Ahoj!“ zvlčilých trampů se odstraňuje, zavádí se „uctivá pekklona“, „ruce líbám, milostivá paní“. (Šerifově

ženě), opravdu se trampkám ruce líbají, dále tramp, kteréhož táta není milionářem (jedinej sympatická figura, Edy, proletářský kluk), oceňuje se Billem Stínem co méně cenné a neinteligentní individuum. Závěrečná scéna je ohromná. Alžír ovšem. Bill má kozi bradu, nějaký Arab tam běhá v batovkách, táta brečí, máma brečí, Bill brečí, Nasta brečí; zkrátka, čistě trampská scéna. Stalo se ovšem malé nedopatření. Bill z terasy hotelu loučí se s poušti, která, jak známo, leží několik set km jižněji. Možná, že Bill měl kromě ostatních předností moc dobrý oči. Končím slovy, která jsem měl dát hned na počátek co motto:

Věru, věc je strašně těžká

Aby vůl porodil ježka

Valda z „Oktábru“.

**Brožované ročníky
1930
budeme prodávati po
15 Kč.
♦
Objednejte p ř e d e m!**

drby z čundrů

Do Brna!

Kdo je proti chystanému zákazu trampingu a vojného táboření, přijde v pátek, 13. t. m. v 8. hod. na protestní schůzi

všech brněnských trampů do hospody na hřišti Horymír, na Rybníčku č. 14. Na schůzi promluví kamarád-delegát z Prahy

Všem trampům a trampkám v Trnovanech a okolí.

Oznamujeme založení osady Jackson.

S bouřlivým Ahoj za osadu Jackson šerif.

Na četné dotazy sděluje redakce, že písně „Ahoj kamaráde“ a „Moře-hoši“ od kam Karla Brokenického a Jendy Kordy, zpívané s obrovským úspěchem tramp. sborem „Shettlers Boys“ na III. potlachu v Nár. domě v Karlíně, jsou již v tisku, a budou vydány koncem tohoto měsíce.

Žádejte u každého knihkupece.

Oznamujeme celému trampskému národu, že jsme umakali osadu: „Padlých bohů“ na Nových Dvorech u Frýdku. Je nás 8 potulných trampů: 1. Bob Haris, 2. Ferry, Herold, Fred, Mokasin, Tarzan, Lecian. Potlach konáme každou sobotu.

Ahoj šerif: Bob Haris.

Veškerému trampskému světu!

Dovolujeme si laskavě přihlásiti „jungl“ novou osadu, samých to bývalých inteligentů pod firmou „Big Horn“.

Prosíme o laskavé přijetí mezi Vás. S projevem hluboké úcty

PS. S bývalou osadou nemáme nic společného, jen jméno.

Tokajčí Mike. šerif.

Osada „Tuláků onoho světa“ v Příbrami přesídlila do rest. na „Skalce“, kde patlá každý čtvrtek slezinu. Čítá nyní 25 členů.

Ahoj! Pizeňákům! Ahoj!

Joe, mariňák. šerif.

Budějovice: Děkuji vám kluci za kamarádské přijetí a buďte ujištěni, že se nezklamete v nás, tak jako i my věříme, že tam srovnáte ta malá nedorozumění a zocelíte naší frontu v boji za svobodný trampung. To slíbené pošlu v době nekratší.

Pizeň: Vám děkuji za krásný večer, jenž jsem mezi vámi zažil. Ahoj a na shledanou vy kamarádi.

Franta Šerif.

Další fakta!!!

(věnováno kamarádům!!!)

Na severu persekuce začíná a už se na nás chystají, kamarádi!!! Chcete doklad? Prosím:

V Ledvicích u Duchova žádal velitel četníků, pan N., jednoho vůdce Skautů Socialistů, aby mu pomáhal chytat ty trampy!!! Přirozeně, neboť na ten nový zákon o zákazu trampování se musíme přece trénovat, že jo. Dotyčný vůdce ale odmítl, neboť řekl, že trampové jsou zrovna tak proletáři jak SS a potom, že se nesníží k úloze hončícího psa.

Žádá se tedy denunce a co říkají Němci?:

Der große Lump im ganzen Land ist und bleibt der Denunziant!

Kamarádi, ještě budete mlčet!!!

Bojovné ahoj vám všem klukům na severu.

Aloe,

tramp mezi vámi.

Seveřané, do práce!

(Ze sleziny.)

Slezla se nás pěkná parta, ačkoliv jsme takovým slezinám jako v Kolíně a v Č. Budějovicích konkurovat nemohli. Nálada byla bojovná. Promluvil mnoho kamarádů, neboť všechny se dotkne připravovaný zákon. Na výslovné přání několika kamarádů uveřejňujeme, že to byla slezina nepolitická, neboť některé kamarády zarazelo v resoluci slovo . . . „sociální hnutí . . .“ Kamaráde, nikdo z nás ti nepřeje, aby si prakticky pochopil význam sociálního útiska a persekuci, která na nás přijde. Zaměňujes sociální za politické! Co je sociální? Je to rovnost všech se všemi! A co je trampink? Kamarádství! Čili jiné slovo pro stejnou věc!

Možná, že se tě předvojenská výchova netýká, to ale neznamená, že bys neměl bránit společně s námi kamarády mladší, kterých se ten zákon týkáti bude. Byl bych rád, kdybys si moh s tebou jednou pokecat, ale takhle soukromě, anžto na slezine to nejde!

Po delší všestranné debatě byla odhlasována resoluce budějovických trampů. Zároveň byla učiněna výzva na všechny kamarády, aby „Trampa“ všude, kam mohou, rozšířili a zanesli jej i do netrampské mládeže a získali je pro trampink, jako osvobozující lomy od shnilého pačourského života.

Trampové,

nenechte se štvát na nějakých schůzích trampů, které pod názvem poplachu mají účel čistě agitační. Vaše chaty stojí na pronajatých pozemcích a i většina stanařů má koupeno od majitele právo, na jejich pozemcích tábořit. Ignorujte zatím přípravné akce, vždyť nevíme, oč vlastně jde!! Tak píše v „A-zet“ nějaký starý tramp.

Tedy podle něho jsou slušní trampci jen ti, kteří mají možnost, si koupit nějakou ten plac na táboření a pak mají na něm právo čekat, až je přijde někdo vyklidit. Jestli potom zůstanou slušnými, to je již jiná. Zatím dělají bengál jen ti vandráci, kteří nemají chajdy a chtějí z trampingu jen těžit. Není pochyby, co budem ignorovat a můžem jen dodat. Neví-li p. Bočan oč jde, my víme velice dobře. Nejsme nějaké „jisté tramské živly“, jak píše, ale jistý živel, který dostane-li se do pohybu, smete své nepřátele i s nějakými oldtrampama s cesty. Akala.

Trempové z „Cikánské Rokle“ a z „Údolí chraštíckých duchů“ sejdou se na potlachu, který se koná ve středu 11. t. m., večer, v rest. „U Svojtůk“ v Praze VII., Roh Heřmanovy a Vinařské ulice. (Blíže Veletržního paláce.) — Sladká dřeva s sebou!

Za „Údolí chraštíckých duchů“:

Za „Cikánskou roklí“:

James, Uragan, C. R.

Trampové do Štěchovic jezděte vozem Pepika Příbyla za levnou cenu.

Do Davie 6 Kč a do Štěchovic 7 Kč. Stanoviště u Palackého mostu.

Zpatřali jsme „Osadu Tuiáků“. Slezina každý čtvrtek u kam. Vesejého, Žižkov, Velešlavínova 14.

Všemu trampskému veškerenstvu v našem nejbližším okolí na sto honů dáváme na vědomí, že v sobotu 21. března pořádáme malý potlach větších rozměrů a zároveň je tímto všechny zvem. Kerej Josef nebo Eda nechce uvalit na sebe náš hněv, ať se dostaví na beton. Slyšíte kluci z Jičína a Místku? Máte to kousek, tak hleďte se přihnat. Oznamte nám, v kterou dobu přijдете, bychom vás čekali. Pište na šerifa Crboša. — Lad. Červinka, Lipník n. Zeč., Pořázková ul.

Ahoj! Osada Bimbambula, Lipník n. Zeč.

Osada redakce

Potlach v Jičíně koná se 21. února.
Všechny okoini osady dostavte se
v plném počtu. Dotazy zodpoví

Franta Jelen,
Jičín, Knotkova 433.

Všemu trampstvu oznamujeme,
že jsme založili v Plzni novou osadu
„Za řekou“.

Šerif Karel Suchý.

Jako další hlásí se od Loun
osada „Piráti“ a „osada Neutrálí“
z Vinohrad, která koná sleziny každý
čtvrtek v hostinci na rohu Dobrovské
a Americké tř.

Šerif Ferda Krupička,
Vinohrady, Šmilovského 9.

Oznamujeme všemu trampskému ná-
rodu, že jsme přepatly osadu olo-
mouckejch sejrečků na osadu Port
Ikar, aňto se za smradt již ne-
chcem táhnout. Je nás 5 řádivejch
špekounů. Zrzavý Jim, Hlad, Kanár
cobí toulavej pěvec, šerif Fták a
Džony.

Zároveň vyzíváme toulavé vlky
na souboj flaškama. Tak se paďour-
kové vozvete v trempu, kde bysme
se mohly sčuchnout.

Za Port Ikar

Džony.

Kluci!

Tak se mně zdá, že z těch paďou-
rů, vlastenců u piva, již zájemců pro
trampskou věc neuděláme. Do tako-
výho břichatého Hejslovana je zby-
tečno vůbec mluvit; řečmi nic nesve-
deme a moc žádná v našich rukou
není. Co chceš dělat, ty, kluku, který
máš týdně několik korun, po případě
marně sháníš práci, proti takovému
zazobanému astrachánovi? Skládat
ruce v klín ovšem nelze. Tedy boj!
Ale bez organisace to nepůjde, a ta
zase odporuje našim základním zása-
dám. Jak do toho? Ví čert, jak bude
dále. Nemalujte si to však tak hrozně
v budoucnosti, že budem tábořit pod
policijním dohledem. Jsme přece v
demokratické republice! No ne? A
ostatně, zakázaný ovoce nejlíp chut-
ná. Kdyby nás do toho hnali, omrzelo
by se nám to asi brzo. Teď se koneč-
ně ukáže, jaké má náš tramping zá-
kladny. Doufejme, že malý náraz, ač-
koli jeho důsledky mohou být veliké,
se strany paďourů jimi neotřese. A
jsou-li zhníle, nechť se všechno zřítí.
— Ziskávejme do svého středu stále
novou mládež, a hlavně hleďme na
sebe, ať zůstaneme dobrými trampy
až do stáří. Voni tihle zarputilí pa-
ďouři tu nemohou být věčně a

uprázdni zase nám svá místa. A ne-
zhyne-li do té doby krásná trampská
věc, mohou naše děti počítati s ide-
álním trampngem. My ovšem jako
budovatelé nové myšlenky musíme
pro ni trpět; jinak by to nemělo pů-
vabu. — A, sakra, kluci, rád bych
věděl, kolik vás v té Praze je. Máte
asi hodně svých chat a jako praví
kamarádi přes nehorší doby propůj-
číte kousek svého pronajmutého
místa druhým, aby si mohli postavit
stan. A vy, silničtí, nebrečte, silnici
vám nikdo nesebere. Nanejvýš bude
za pár set let asfaltovaná, čímž ztratí
svou zaprášenou poesii, no, ale zatím
„věda“ tak daleko pokročí, že bude-
me (my už ne) čundrat po panenské
půdě některé jiné planety.

Tak už neplačte, svolávejte schůze,
kdo má odvahu, ať dělá demonstra-
ce, ale, pokud je to možno, kašlete
na vše a dělejte rač potlacha.

Ahoj!

Šerif Crba z BBB.

Do TOV (Trampský obranný vý-
bor) bylo zvoleno 19 kamarádů, aby
byly zastoupeny všechny osady.

Po fotografování následovala děsná
bombardura sněhovými konlemi, kde
byl i celý TOV rozprášen.

Napsal jsem to blbě, tenhle referát,
ježikote, proto se raděj nepodepíšu,
vo to ale stejně každéj pozná. Jemine,
ta vostuda.

Ahoj!

Jeden tramp.

Fakta k severní trampské slezině!

Jak víte, kamarádi, hlásili jsme naši
slezinu jako veřejnou schůzi na okres-
ním úřadě, nedostali jsme ale včas
vyřízení (ač jsme oznámili včas po-
dali), tedy jsme předpokládali, že,
když slezina není zakázaná, tedy je
povolená a slezili jsme se.

No a po slezině, jsme se dozvěděli,
že po celým Duchcově chodili 2 čet-
níci a sháněli se po všech hospodách,
že prý tam mají ty „divoký“ tram-
pove schůzi.

No, fakta, fakta, kluci, máme vám
tak dlouho tlouct fakta vo hlavu, až
budete rozumní a pudete do Sokola,
nebo až se vám vtevřou voči?

Aloe,
tramp mezi vámi.

Ahoj Budějovice.

Pastouškové milí, jimž jsem dlu-
žen a to: Franta Vlček, Friedl
Norbert, Honza Mahr, Pořda
Hofman, Gaučo, Hurvínek,
Stavák, Nohejl, Tom Kane,
Fico, Pepík Sýkora, Goďy
s Texasu, Franta Šimek, Bo-

ža Němec, Ota Hromada,
Vok, Týba. Slezte se zavolavše
Noru a nechavše hádek i hrdlování,
tepejte paďoury. Při tom ať vám
Nora dá to, co vám posílám, a kdo
můžeš, přispěj ihned mně pro album
zločinců svojí lepu tváří.

Líbá vás teta Františka.

SEVER!!!!

TOV (trampský obranný výbor)
se sejde 15. února 1931 ve 3 hod. od-
poledne ve známé hospodě slezinné.
Bejte na vědomí a dostavte se
i druzí kamarádi.

Malvame ze St. Puelo!

Byl si navrhnout do TOV, doufáme,
že přijímáš, co by zástupce první
chajdy na severu! Půjdete s námi —
stanařema, no ne!

Duxováci!

Zanikla sláva trampského střediska,
ticho se rozhostilo po pěšinách. Tam,
kde dříve hnusný trampové řádívše,
pobouření všade síli, nyní „ahoj“ si
říkají paďouři! Kdy oživne ruch
starých potlachů???

Navrhujem čtvrtek dne 12. února,
8 hod. večer, co by znovu zahájeli
starých potlachů na fortšlitě! (vo-
krok).

Trampský dědoušek.

Mademoiselle Zanda — Pížeň!

Ve 4. čísle Trampa jste se taky zamíla vo
Chrudimí a psala iste, že sme zamofeny pa-
ďourštinou a že se nehybáme. Z toho je vidno,
jak špatně čítete Trampa, nebo ste teprve ted-
konec se trampkou stala. Naše vosada „Berri
v G. C.“ byla ohlášena někdy v srpnu nebo
v září 1930 a existovala. se ví, až dlouho před
tím. Ze o sobě nepíšem. Co s toho? Lepší do
toho fezat, než nadávat. Já tv křiky proti
paďourům považuju za psi štekot. Proč furt
řvete, když nikoho nenapadne zdvihnout ani
malíček. Myslíte, že to má cenu, zabírat místo
v Trampu? Když chcete se vyrvat, děte do
vosady a buďtejte vteřem. Bude to mít
tentíž význam a paďouři vás budou vobtě-
žovat stejně. Nás už ně. Dalo nám to ale per-
nět kus práce. Eště předloni bylo okoli vo-
sady zamofeny. Tedkonec je čistej vzduch.
Pláte se jak se to dělá? Theorie není u toho
žádná a na praxi se přijedte podívat. A eště
něco. Myslíte, že nejezdíme v zimě do vosady.
Nuže, chci vidět eště jednu vosadu, která je
tak chronometricky navštěvována, jako Berri.
A na konec všem děvčátům: Jsem přesvědčen,
že nikdy a nikde není a nebude pravá trampka
v tom smyslu, jak se to vyzádně na klukovi.
Co děláte teď, je hraní komedie. To je můj
názor a jistě správný. Ahojuje za všechny
kluky z osady Red River šerif Berri v G. C.

Osadě „Fiola“, Brao.

Sakramentský kluci, což je s váma? Nebo
nemáte nyní čas, protože chodíte na Fidl-
vačku? Xe mi zdá, že se na vás křivě podí-
váme. A co, Mary, ty šotku, napš!

Fery z „Faty morgany“.

Objednejte si ihned čísla, chybějící vám do ročníku 1930.

Malý oznamovatel.

(Slovo 1 Kč. — Pro předplatitele a
příspěvatele 70 haléřů. Tučně tištěné
slovo dvojnásob. Obchodní inserty
podle insertní sazby.)

KOUPÍM revolver. Zu. „Zachovalý“.

**PRODÁM 1000 ZNÁMEK, dobrá
směs, pouze za Kč 18.— a porto. Při-
dám každému zdarma řadu známek
z Ažiru, Indočíny, Toga, Madagas-
karu atd. Obnos předem neb do-
bírkou. Zn.: „Kamarád-sběratel.“**

**AHOJ — JOHNY! Veselé narozeniny
přeje Espagnol.**

**DVA KAMARÁDI hledají slušné a
hezké trampky. Zn.: „Chajda v lese.“**

**SRAZ TRAMPŮ u „Zálišů“ v Kar-
líně. Královská 13. Místnost L. O. K.**

**DOŠLE DOPISY: Trampky dalších
15. Osada 2. „2500 Kč — 1, Bogan 1,
„2000 Kč — 2, Molly 1, Cena 1, Sofort
8, Kanoe 1. Předem dopisovat 2,
Kamarád 2, Hotově 1, Do paďouru
hej ruo 5. Darebivo všechno spolu 1.**

**STARŠÍ ŠATSTVO, obuv a veškeré
odložené věci nejlépe koupíte i pro-
dáte u „Partie“ Praha VII., Bel-
crediho tř. 40. Ceníky vetešnického
zboží zdarma.**

**KANADKY la vysoké 260 Kč, polo
195 Kč. J. Skála, Smíchov, Štefá-
nikova 23 (u Anděla).**

**VZDUCHOVKY, PISTOLE velmi vý-
hodně Vyskoč 11, Smíchov,
Palackého 2.**

**KANADKY la dužbox, vysoké a polo-
vysoké má jediné V. P. r a z m a, Smí-
chov, Nádražní 5 (u Anděla).**

**MALÝ OZNAMOVATEL OPATŘÍ
VÁM VŠECHNO!**

**KAMARÁDI, NAVŠTIVTE MĚ! Pro-
dávám dobré gramofony a ještě lepší
desky za levné ceny. Nové desky
la šlágry 9.90 Kč. P i h e r t, Praha II.,
Spálená 15.**

Osadní pošta.

Kamarádi, trampky a trampove!

Před několika dny se mi dostalo docela ná-
hodně do ruky první číslo letoš ročníku
„Trampa“. Měla jsem moc společného s těmi
à la Greta Garbo Jenomže jsem při tom byla
opravdu nespokojena a řekněme — taky ne-
šťastná. Žila jsem v přepychovém městě, třela
bídu, studovala byla v kanceláři, pak zas cho-
dila do tančiren, divadel na promenádě. dě-
lala smutně, zasněně obličej — no, však jste
to sami dobře napsali. Až jednou jsem měla
toho všeho dost. Vite, nerada bych, abyste si
řekli, že povídám fráze, cítila jsem to každou
buňkou. že žiji špatně, že musí být docela
jinak. Rozjela jsem se domů a stávala se po-
malu domácí ptičkou... Hezky u maminky jsem
se učila poslouchat. Ale dostala jsem se zase
vedle. Mám totiž nejen s rodiči, ale i se sou-
rozenci úplně rozličné názory. Chtějí ze mne
mít t. zv. „slušně vychované děvčátko“ a já
mám tak neklidnou krev, tolik ideálů a teď,
kdy žiji v jiném prostředí, vím, že už nikdy
takovou „Gretou Garbo“ nebudu. A kdo zato,
že jsem byla tři roky ponechána sobě? —
Ale dost už toho povídání, řeknu vám jasně,
co chci: Vezměte mne mezi sebe, budu docela
těk prostá a veselá jako vy! Nevím, jak se
trampingu daří u nás v Jihlavě, hledám proto
upřímně, správně záhy a kluky, kteří chtějí
správně pojímat život — Hlaste se na zn.
„Tramping“, poste rest. Jihlava. A z vás úru-
hých trampů a trapek snad najdete někdo
času, abyste mi napsal několik kamarádských
slov. Budu strašně moc ráda. Teď něco mate-
riálního. Ráda bych si předplatila „Trampa“.
Ale teď to ještě nejde, jsem právě bez místa
a peněz nezbývá. Do dvou měsíců se tak však
stane určitě. Zatím ho budu kupovat po ko-
runkách. Jihlaváčky, Jihlaváci,
hlaste se jí! Zdraví Jiřina.

Ahoj, kluci „Sing-Sing“ v Plzni!

A co je s vámi, holomci, kam zas v letě
na čundr? Napište nám (v redakci adresu) a
my bychom ty podály šlapali s váma. — Ti,
co spali v Brně, vám řvou z plných ňader
Ahoj! Dlouhý Joe se Song Woangu.

Bludasi

ty kluku, tak přeče se „nevdáváš“? To holt
měls strach z vyžírandy vid. — No počkej!
Di Joe a Feryk.

Lenochodu z Orkánu a všem klukům

na vědomí dáváme, že naše adresa je: „Osa-
da Way-ačča, p. p. Náchod II.“ A až někdy
někde uvidíte kluka z dvojitým „W“ na ru-
kávě, tak se hlaste, je to určitě kluk z Way-
ačči. Ahoj! Kap. Lash.

Hobanovi z osady Hobo pod Ondřejníkem.

Tisíc hromových a hřadových Ahojů ti po-
síla z naší osady Way-ačča Svejz z Krkonoš
(pvní Kap. Lash). Až budeš na čundru a vítr
tě zavěje na tu naši stranu, tak se zastav a
oplatíme ti Krkonoše. Nenadávej, že jsem ti
neodpověděl, stavěl jsem chajdy a pro samý
potlachy nebyl čas. Ahoj!

Kap. Lash a s ním cela osada.

Prohlašuji,

že ruším svoje zasnoubení s Farářem, jež
jsem učinil v jiném stavu na Kolínské slezině,
autož nejsem žádné milouš a Faráře prosím,
aby mě něco napsal. Piš do redakce.
— šefe. —

Do osadní pošty pro ohromný
nával příspěvků po dobu jednoho
měsíce nemůžeme zaručiti uveřejnění
nových!

Kuzanovi z osady „Bošáků“.

I slyšel jsem hlas tvůj, který volal: kama-
rádi, kteří se čundráte cizinou, poradte mi.
Tak heleď, koukej, když budeš chtít abych ti
vytvaril cestu do Jugoslavie. udej mi tvoji
adresu, abych se ve psaní o té cestě moh roz-
kecat. Byl sem tam v Ioni. Dále tě mohu in-
formovat o čundru Rakouskem, Německem,
Belgií Holandskem a Anglií. Upozorňuji tě, že
sem se čundral jako tramp a ne jako mastnota.
Tak když budeš potřebovat radu napiš mi do
osadní pošty. Ahoj! Karel z „Omahy“

„Skaute“ z býv. Colorada.

Heleď, nekecej vo slečinc. kerá si kou-
pila boudu, kerá dělala túry z lásky k přírodě
a kerá našla boudu primerosimně rozbítou.
Mohli to udělat kluci, jestli to vůbec udělali,
jinak, když se jí chtěli zbavit. Ale heleď,
ty semzdá chráníš paďourku, trampka jen tak
nedostane nervovej ořes, s tím si di jinám.
todle je tramskej časopis. Jestli mlátíš ru-
kama, tak jako kušnou, tak bvs moh děl. t
toho vochrance a rozdávát ty facky. Možná,
že tý žábě křivdím, ale jaks to tam napsal,
tak asi ne. Na Kocábě tě žádnéj nedrží, vem
si tu fraili, postavte si milionovou boudu a
já ti tam přidu zpívat serenády.

„Panenka“, furt se čundrá.

**Tramskému vydavatelskému druž-
stvu a časopisu „Tramp“!**

Protestujeme proti napadení našeho
kamaráda Bužira v článku Otto Rí-
kina v č. 6. Netrampské vystoupení
Bužira vypadlo dle pravdy takto:

Několik Kolínských známých rváčů
chystalo již od začátku zábavy vý-
tržnost. Jednoho z nich nazval Jirka
Brejtloun „volem“, když tento, jsa
opilý, do něho vrazil. Z toho vznikla
rvačka, kterou chtěl Bužir urovnat.
Tvrdíme, že v tu chvíli byl Bužir
naprosto střízliv. Výtržník zranil Bu-
žira a několik místních kamarádů
boxerem. Nedorozumění urovnal
Franta Šerif svým způsobem. Pochy-
bujeme, že článek vyšel z pera Ríki-
nova, neboť jsme ho nikdo v Kolíně
neviděli.

U nás neposuzujeme kamarádství
dle ožrání nebo střízlivosti, ale máme
rádi kluky, kteří řeknou vše do očí
a neschovávají se za druhého.

Obrácíme se na všechny kluky,
kteří byli potlachu přítomni a Bužira
znají, zda připustí, aby bylo Bužirovi
takto křivděno.

S Tramským „Ahoj“

Osada Osada Osada
Sonora. Gattway. Gumarad.

Desky na ročník Trampa 1930 budou k dostání asi po 5 Kč. Objednejte ihned!

fakta

Byl jednou jeden tramp.

Ten tramp byl tak zvaný „nepolitickej“, čili jinými slovy, zavíral oči před skutečností, před kterou jej jiní kamarádi varovali.

A jednou se stalo, že šel na čundr a dorazil ke kamarádům a Dlouhé Louce zrovna v dobu, kdy je orgán státu, čili četník zapisoval. Anžto přec nic neudělal, tak prostě nezmizel, alébrž se klidně nechal zapsat na starou skautskou legitimaci. Sám četník jej ujistil, že je to pro forma, že se mu nic nestane atd. Jako vždy.

Dostal předvolání, šel, vysvětlil, jak to bylo. Prej dobrá... „žádný strach, to se Vám nemůže nic stát“...

Náhle, ejhle, ejhle dostal tohleto:

O k r e s n í ú ř a d v (kdo jste byl na slezině, ten to ví!!!)

P a n

Dle došlého sem udání, vyšetření a Vaší protokolární výpovědi zjištěn byl přestupek par. 44. zákona ze dne 3. 12. 1852 (!!!! pozn. pis.) ř. z. č. 250 tím, že Jste dne 13. VII. 1930 měl ve státním lese (!!! p. p.) v katastru obce Fláje rozdělán oheň, aniž byste měl k tomu povolení od státní lesní správy.

V základě par. 62 uvedeného zákona pokutují Vás pokutou v částce Kč 20.— ve prospěch státní p o k l a d n y. V případě nedobytnosti vězením v trvání 2 dnů (!!! p. p.).

Z tohoto nálezu lze se Vám u okresního úřadu v do 3 dnů odvolati k zemsk. úřadu v Praze.

Pokuta budiž okamžitě přiloženou složenkou zaplacená.

Okresní hejtman, rada politické správy.

Podpis.

Ten tramp na to chvíli čubrněl, pak se sebral a šel na ouřad. Prál: Nedělám, nemám peníze, leda že Vám to zaplatím po částkách, anebo, když chcete, tak mně zavřete! A pak už mi to bude fuk, když už budu jednou zavřenej. Na ouřadě se teda do něj dali a nadali mu sprostáků, chlapů atd., no jak víme, že jo.

A kamarád má otevřené oči.

A dalším kamarádům se jistě oči otevřou!!!

Sever.

Pan Pad'our se chtěl vzdělávat. Pan Pad'our šel do knihkapectví si koupit globus. Tať mu jick přinesli asi pět, aby si vybral. Ale von vecel: „To je všechno moc, moc velký. Já bych chtěl nákej globus, na kterým je jenom československá republika.“

— Proč jste dal tomu pianistovi v lokále facku?

— Slavný soude, von šahal furt vedle.

— To je důvod? To se může stát i nejlepšímu pianistovi!

— No jo, von ale šahal furt vedle, kde stálo moje pivo!

„sím, pánové, lístečky...“

Konečně, po půl hodině, se přihnala. Ona všem tak toužebně očekávaná přisupčila šílenou rychlostí rovnal se ca. 2 km za hodinu.

Tramway, slyšící na číslo pět, konečně přijela. Alelujá!

Bylo už na čase, neboť Morganovi, který byl předtím hladce-obrace oholen, vyrážel mohutný plnovous, který, byv změřen podle hladiny mořské, měřil 32 mm...

Nasedl jsme s Morganem a proti svému zvyku zakoupil lístky á Kč 1.20, jelikož sme marně průvodovi tvrdili, že nám není ještě šest let. Lístky po 50 haléřích nám teda nedal. Budiž proklet... Eilinka si to šlnula asi tak čtyři pozemský uzly za hodinu. Právě dělal řidlič pro zvýšení rychlosti pátej uzal na kapesníku, když lehkým krokem bajadéry s tvrďáčkem na lebedě přiskočil revisor. Padesát procent pasażerů dískretně vyskákalo, takže kromě dvou zamilovaných párků a vespý babičky zůstall jsme v elince jen my. Revida pošoup si buřinku do tejsa, vodznak zapich do kabátku

a že prej chce jízdenky. Úsečný „děkuji“ klokotalo v jeho vyžraný krkovicl... Došla řada na nás. „sím, lístečky, pánové,“ zašveholll plvním basem. Anžtož nic závadnýho na jízdenkách neshledal, ukrknul se spokojeně a vodhopsal k slepý bablčce, když Morgan (prej to někde slyšel, že dvě individua člnlla sl ouchcapky z revisora, l chtěl sl udělat z tohoto mužika taky kanadský žertík) dutým hlasem zařval: „To je dobrý, že na to nepřišel!“ Revisor poskočil a krásným „salto-mortále“ octl se u nás. V hloubll duše chystal sl nž „pokutlčku“, znějící na obnos Kč 5.— Popad naše lístečky, prohlížěl, zkoumal, převracel, ale marně. Změřll nás „eskimovým“ (mrazivým) pohledem vod kanlček u bot až k vrcholům vlasů (u mě mu to trvalo trochu dýl, anžtož měřím 1850 mm), vodllusnul sl, až to zazvonllo a soukal se k bablčce, když jsem já šeptmo zařval: „Fujtabl, to je dost, že už je pryč, hnedle moh na ten podfuk přllít.“ Revida, jakmlle to cvlčenyím boltcem zaslech, lousy mocně zamával a dvěma skoky školometnýml zjevll se před náml. Lístečky naše bařnul, asistenci v podobě průvody zavolal a nyní spolu různý vobratný věcl s jízdenkami prováděll se jall, kleštlčky zkoušel a jlný blbovlnky prováděll. Z revisora se jen llllo a jeho kaučukový límec počal vod horka doutnat. Blboučce sme pozorovall jejich počlnánll, což donutlllo revisora, že se tvářll co by škatulka vod volejovek ... Lístečky nám vrátill a zmlčen na těle l na duchu plazll se k východu, když Morgan ještě zahulákal ml do růžového ouška: „Sakra mejdlo, už sem myslel, že to prokoukne.“ Revisor však už neměl sílu, aby se votočil. Jeho bezvládné tělo se skulllo se schůdků, zanechávajíc za sebou potůček potu. (Morgan tvrdll, že to bude něco jlnýho.) Alelujá! Malá vodplata za to půllhodlnový čekání na elinku. Redskin.

- Ty bys byla mizerná slepice!
- A proč?!?
- Páč seš taková nesnášenlivá.

— Tydle hluci ze Silvru sou ale podfukáři, vono jich zpívá hned šest, aby to měli dřív hotový.

Teddy.

Prej se bude říkat místo „Salam alejkum“ „Špekbuřt s voctem alejkum“.

Jote.